

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/150/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3116211885
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Janáková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3116211885.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Janákovvej a sudcov Mgr. Zuzany Holúbkovej a Mgr. Ivana Kubínyiho, v spore žalobcu Stredoslovenská distribučná, a.s., so sídlom Pri Rajčianke 29927/8, 010 47 Žilina, IČO 36 442 151 proti žalovanému Y. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. XXX, XXX XX K., zastúpenému JUDr. Juraj Klimčo a spol. s.r.o., so sídlom Smetanova 1655/7, 911 01 Trenčín, IČO 51 123 592, o zaplatenie 3 689,73 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 18. januára 2019, č.k. 19C/72/2016-164, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovaný **m á** proti žalobcovi **nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom výrokom I. súd prvej inštancie zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 311,61 eur spolu s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 311,61 eura od 24.08.2016 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Výrokom III. žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi v rozsahu 84 %. Rozhodoval na základe žaloby, ktorou sa žalobca domáhal proti žalovanému zaplatenia sumy 3 689,73 eur spolu s 5,05 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 3 689,73 eur od 19.03.2015 do zaplatenia, tvrdiac, že žalovaný neoprávnene odoberal elektrickú energiu, za čo mu žalobca vyúčtoval neoprávnený odber v sume 3 689,73 eur, ktorá suma bola splatná dňa 18.03.2015 a žalovaný ju neuhradil. Po vykonanom dokazovaní súd dospel k záveru, že žaloba žalobcu je dôvodná v sume 311,61 eur s príslušenstvom. Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že žalovaný mal ako odberateľ uzavretú Zmluvu o odbere elektriny, pričom z Protokolu o zistení neoprávneného odberu vyplýva, že užíval sadzbu odberu D1. Z Protokolu o neoprávnenom odbere zo 18.02.2015 vyplynulo, že v uvedený deň bolo zistené, že na kryte elektromera sa nachádzali neoriginálne ciachové plomby v troch kusoch s označením 04/M50. Elektromer mal ku dňu zistenia neoprávneného odberu stav 3 548 kWh a nachádzal sa na odbernom mieste, ktorým bola chata. Z certifikátu o kalibrácii vyplynulo, že na elektromere neboli pôvodné overovacie značky laboratória, čo bolo preukázané priloženou fotografiou a výpoveďou R. Y.. Z predložených fotografií ďalej vyplynulo, že elektromer sa nachádzal na verejne prístupnom mieste, pričom k 18.02.2015 bol na ňom stav 3 548 kWh. Z fotografie vykonanej odpočtárkou dňa 15.01.2015 vyplynulo, že na elektromere bol stav 27 549 kWh, teda stav pri kontrole elektromera dňa 18.02.2019 bol nižší, ako pri predchádzajúcom odpočte. V Protokole o neoprávnenom odbere je uvedené, že neoprávnený odberateľ svojím podpisom potvrdzuje pravdivosť a správnosť údajov a opisu skutkového stavu tak ako sú v protokole uvedené a zároveň skutočnosť, že elektrickú energiu za uvedených podmienok odoberal. Neoprávnený odberateľ zároveň vyhlásil, že uznáva, že zaplatí dlh vyplývajúci zo skutočností uvedených v protokole a vo výške určenej všeobecnými záväznými predpismi; protokol bol podpísaný žalovaným. Súd citoval ust. § 46 ods. 1 písm. a), b), c), § 46 ods. 2, ods. 3 zákona č. 251/2012 Z.z., § 1 ods. 2, 4, 7, vyhl. č. 292/2012 Z. z. v

súvislosti s čím uviedol, že z ust. § 46 ods. 2 zákona č. 251/2012 Z. z. vyplýva, že prioritou v prípade neoprávneného odberu je náhrada skutočnej škody. Za predpokladu, že ju nie je možné určiť na základe objektívnych a spoľahlivých podkladov, je potrebné aplikovať spôsob jej výpočtu stanovený vyhláškou. V danej veci je zistenie skutočnej škody vylúčené, nakoľko nie je možné zistiť jej skutočnú výšku na základe spoľahlivých a objektívnych predpokladov, keďže došlo k zásahu do číselníka elektromeru, ako i z dôvodu, že nie je možné určiť, odkedy neoprávnený odber trval, keďže sa nevie, kedy bolo do elektromeru zasiahnuté a ani hodnotu zistenú pri odpočte 15.01.2015 (27 549 kWh) nemožno pokladať za pravdivú, keďže k manipulácii s číselníkom elektromeru ako i k porušeniu zabezpečenia mohlo dôjsť aj pred tým, nielen po dátume 15.01.2015, kedy bola hodnota elektromeru preukázateľne znížená. Tak isto v prípade súkromných objektov je vylúčené zistenie spoľahlivých podkladov pre zistenie množstva skutočne odobratej elektriny, nakoľko sa nedá objektívne a spoľahlivo zistiť, či sa predmetné spotrebiče v objekte nachádzali počas celého obdobia neoprávneného odberu, či ich ku dňu zistenia neoprávneného odberu nie je viac alebo menej a kedy a ako vykonávali prácu. Z uvedeného dôvodu, konštatoval súd prvej inštancie, objektívnu škodu zistiť nemožno a je to prakticky vylúčené. Ďalej konštatoval, že v danej veci je potrebné aplikovať ust. § 46 ods. 3 prvej vety zákona č. 251/2012 Z. z., nakoľko išlo o odberateľa v kategórii Domácnosti, meradlo sa nachádzalo na verejnom prístupnom mieste, pričom nebolo preukázané, že by sa jednalo o druhý či ďalší neoprávnený odber. Tak isto nebolo preukázané, že do meradla zasiahol žalovaný, pričom sa na ňom nachádzajú neoriginálne plomby, teda bolo porušené zabezpečenie proti neoprávnenej manipulácii. K námietke žalobcu, že v danom prípade sa jedná o neoprávnený odber podľa § 46 ods. 1 písm. b) citovaného zákona uviedol, že dané ustanovenie by sa aplikovalo iba za predpokladu, že by bolo preukázané, že do meradla zasiahol odberateľ, pretože ust. § 46 ods. 3 citovaného zákona predstavuje špeciálnu úpravu voči § 46 ods. 1 písm. a), b) a c), ktoré je potrebné aplikovať, nakoľko nebol preukázaný zásah odberateľa do meradla. Uvedené ustanovenie poskytuje jednorazovú výnimočnú ochranu odberateľom vzhľadom na to, že nie je možné vylúčiť, keďže je elektromer verejne prístupný, že do neho zasiahla tretia osoba a dáva i v prípade, ak sa nepreukáže, že do meradla zasiahol odberateľ, jednu možnosť v spôsobe výpočtu škody osobitným spôsobom v nižšej výške, v prípade prvého neoprávneného odberu. Následne táto ochrana už pre druhý odber poskytovaná nie je, nakoľko závisí už na odberateľovi, ako zabezpečí verejne prístupný elektromer pred zásahom tretích osôb. K námietke žalobcu, že § 46 ods. 3 zákona č. 251/2012 Z. z. aplikovať nemožno, nakoľko bolo aj zasiahnuté do elektromeru a nebolo iba porušené zabezpečenie dodal, že táto námietka nie je dôvodná, nakoľko len samotné poškodenie zabezpečenia nespôsobuje neschopnosť elektromeru zaznamenávať správne odber, tým môže byť až samotný zásah do elektromeru, ako je napr. manipulácia údajmi číselníka. V prípade, ak by nebolo preukázané nesprávne zaznamenávanie údajov číselníka, čo nie je tento prípad, nič by nebránilo vypočítať skutočnú škodu. Zároveň z protokolu vôbec nevyplýva, že by sa žalovaný mal doznať, že to bol on kto zasiahol do elektromeru, keďže z jeho obsahu vyplýva, že žalovaný len potvrdil, že sa na ňom nachádzajú neoriginálne plomby, avšak vôbec nie skutočnosť, že do elektromeru zasiahol žalovaný a ani to, kedy žalovaný zistil túto skutočnosť, teda, či o tom vedel aj pred dňom 18.02.2015. Aplikáciou § 46 ods. 3 zákona č. 251/2012 Z. z. je potrebné potom určiť výšku škody tak, že sa množstvo neoprávnene odobratej energie určeného pomocou odberového diagramu v časti r. 2014 vo výške 1 484,75174 kWh a v časti r. 2015 vo výške 600,14044 kWh, t.j. za 183 dní ku dňu zistenia neoprávneného odberu vynásobí cenou podľa § 1 Vyhlášky, nakoľko nemožno škodu objektívne určiť. V danom prípade bolo ustálených 183 dní neoprávneného odberu z dôvodu, že nie je možné zistiť, kedy došlo k porušeniu zabezpečenia a zásahu do elektromeru, nakoľko pracovníčky externej firmy dňa 15.01.2018 len odčítavali číselník, teda nekontrolovali samotný elektromer, pričom nemožno ustáliť, že tohto dňa údaje na číselníku zodpovedali skutočnosti, keďže k manipulácii s elektromerom mohlo dôjsť aj predtým. V súlade s § 46 ods. 3 zákona č. 251/2012 Z. z. je tak potrebné množstvo odobratej elektriny vynásobiť jej cenou podľa § 1 ods. 2 vyhlášky, a to za jednotlivé roky 2014 a 2015, nakoľko v nich dochádzalo k neoprávnenému odberu, pričom týmto výpočtom súd dospel k záveru, že výška škody, t.j. cena neoprávneného odobratého množstva elektriny podľa § 46 ods. 3 zákona č. 251/2012 Z. z. za rok 2014 bola v sume 224,32 eur a za rok 2015 v sume 87,29 eur, teda počas trvania neoprávneného odberu bola výška škody podľa § 46 ods. 3 zákona č. 251/2012 Z. z. v sume 311,61 eur. Preto v tejto časti súd žalobe vyhovel a žalobcovi zároveň priznal z tejto sumy aj príslušné úroky z omeškania od 24.08.2016, t.j. od nasledujúceho dňa po tom, čo bol žalovaný o plnenie požiadaný (od druhého dňa po doručení žaloby) a vo zvyšnej časti žalobu žalobcu zamietol. Súd zamietol žalobu aj v časti sumy uplatnenej ako náklady spojené so zisťovaním neoprávneného odberu. Uviedol, že z § 1 ods. 7 vyhl. č. 292/2012 Z. z. vyplýva, že žalobca má nárok na náhradu nevyhnutných nákladov prevádzkovateľa sústavy, ktoré sú spojené so zisťovaním a s odstránením neoprávneného odberu elektriny. Žalobca za účelom preukázania predložil cenník uvedených nákladov, kde sú náklady stanovené paušálnou sumou.

Z uvedeného cenníka však vôbec nevyplýva, ako sa žalobca k uvedeným údajom dopracoval a tieto údaje sú tak nepreskúmateľné a teda nemožno dospieť k záveru, že by žalobcom uplatnená suma zodpovedala skutočným nákladom spojeným so zisťovaním neoprávneného odberu elektrickej energie. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2 CSP.

2. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že jeho žalobe v celom rozsahu vyhovie eventuálne, aby vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie. Ako odvolací dôvod uviedol ust. § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP. V odvolaní namietal, že v predmetnom konaní si uplatňoval náhradu škody ktorá mu bola spôsobená neoprávneným odberom, a to v zmysle § 46 ods. 1 písm. b) a c) zákona č. 251/2012 Z. z., nakoľko na predmetnom elektromere boli umiestnené falošné ciachované plomby v počte 3 ks, pričom z uvedenej skutočnosti je zrejmé, že na elektromere došlo k porušeniu zabezpečenia proti neoprávnenej manipulácii a to takým spôsobom, že na elektromere boli odstránené originálne plomby a boli naň umiestnené falošné plomby a zároveň nebol vykonaný len protiprávny zásah na plombách, ale aj neoprávnený zásah do určeného meradla (číselník meradla), nakoľko došlo k úprave stavu číselníka elektromeru. Poukázal na skutočnosť, že žalovaný podpísal Protokol o zistení neoprávneného odberu elektrickej energie zo dňa 18.02.2015, z ktorého protokolu jednoznačne vyplýva, že žalovaný uznal, že neoprávnené odoberal elektrickú energiu na predmetnom odbornom mieste a zároveň uznal správnosť skutkových okolností týkajúcich sa zistenia neoprávneného odberu, jeho popisu a spôsobu vykonávania a zároveň vyhlásil, že zaplatí svoj dlh tak, ako mu bude vyúčtovaný faktúrou za neoprávnený odber elektrickej energie. Žalovaný svojim podpisom zároveň preukázal aj tú skutočnosť, že na odbornom mieste v čase trvania neoprávneného odberu elektrickej energie sa zdržiaval a elektrickú energiu neoprávneným spôsobom odoberal. S poukazom na uvedené uznanie záväzku mal za to, že dochádza k preneseniu dôkazného bremena na žalovaného v tej časti, pokiaľ sa týka tvrdenia, že na odbornom mieste žalovaného bol zistený neoprávnený odber elektrickej energie a že na elektromere nachádzajúcom sa na odbornom mieste žalovaného boli umiestnené falošné ciachované plomby. Uznaním záväzku, ktorým dlžník uznáva voči veriteľovi povinnosť uplatniť dlh tak zakladá dlžník vyvráťiteľnú právnu domnienku o existencii dlhu v dobe jeho uznania. V takomto prípade je potom na žalovanom uviesť dôkaz o tom, že jeho dlh neexistuje. Pokiaľ ide o odber elektrickej energie na predmetnom mieste poukázal na princíp objektívnej zodpovednosti, nakoľko v takomto prípade nie je podstatné, kto neoprávnený odber elektrickej energie spôsobil, ale kto takto neoprávnené elektrickú energiu odoberal, a to v súlade s § 46 ods. 2 Zákona o energetike. V tejto súvislosti poukázal aj na ust. § 39 ods. 13 Zákona o energetike a na Ústavu Slovenskej republiky. V odvolaní uviedol spôsob výpočtu celkovej škody, ktorá mu vznikla neoprávneným odberom elektriny a ďalej konkretizoval položky nákladov na zistenie neoprávneného odberu elektriny.

3. Žalovaný prostredníctvom právneho zástupcu v písomnom vyjadrení k odvolaniu žiadal rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť. Nestotožnil sa so stanoviskom a dôvodmi súdu prvej inštancie, že zistenie skutočnej škody je v danej veci vylúčené, mal za to, že reálnu výšku škody bolo možné určiť podľa spotrebičov a ich výkonu a že žalobca v danom smere nevykonal žiadny úkon, aby uniesol dôkazné bremeno, v konečnom dôsledku však akceptoval tento záver súdu i ostatné súdom aprobeované skutkové a právne okolnosti veci. Poukázal na to, že žalobca v odvolaní v podstate neuviedol žiadnu novú právne či skutkovo významnú okolnosť, ktorá by bola spôsobilá zvrátiť rozsudok; zo spôsobu jeho argumentácie je zrejmé, že argumentačne nenapáda jednotlivé body rozsudku, ale len všeobecne opätovne poukazuje na tie isté okolnosti, na ktoré poukazoval už v pôvodnom konaní. K opätovnému pokusu žalobcu preniesť na žalovaného dôkazné bremeno z dôvodu údajného uznania záväzku žalovaným poukázal na okolnosť, že žalobca vôbec nerozlišuje medzi inštitútom uznania záväzku podľa obchodného práva a podľa práva občianskeho, pričom je zrejmé, že na žalovaný právny vzťah by mohol dopadnúť iba inštitút uznania dlhu, nie však inštitút uznania záväzku ako ho prezentuje žalobca. Inštitút uznania dlhu však priamo vo svojej dikcii jasne vyžaduje už pri kreovaní právneho úkonu presne určenú výšku dlhu, rozhodne nepostačuje odkaz na nejaké dodatočné a svojvoľné určenie výšky dlhu vo forme drobným písmom písanej predtlač v texte protokolu o zistení neoprávneného odberu elektrickej energie. V Zmluve o dodávke elektriny medzi žalobcom a žalovaným, ako aj v akcesorickom právnom vzťahu z neoprávneného odberu elektrickej energie sa totiž jedná o spotrebiteľský právny vzťah a už len z tohto dôvodu nejaká predtlač na nejakom protokole odkazujúca na nejaký chimerický dlh nemôže mať účinky uznania dlhu.

4. Žalobca v reakcii na vyjadrenie žalovaného argumentačne zotrval na dovtedajších tvrdeniach.

5. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec v podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP v celom rozsahu (nakoľko žalobca na výzvu súdu uviedol výslovne, že napáda rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu), bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 385 ods. 1 CSP. Podrobne preskúmal všetky rozhodujúce námietky, ktoré boli v odvolaní žalobcom vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie. Odvolacie námietky žalobcu vo veci samej sú totožné s námietkami, ktoré uplatnil už pred súdom prvej inštancie, s ktorými sa súd prvej inštancie správne vysporiadal a ktoré nemohli privodiť zmenu napadnutého rozsudku. Ani v odvolacom konaní neboli preukázané také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Z uvedeného dôvodu si odvolací súd osvojil dôvody napadnutého rozsudku a v podrobnostiach na ne v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP odkazuje, a len na doplnenie správnosti dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie dodáva nasledovné:

6. V danej veci žalobca dôvodnosť svojej žaloby a podaného odvolania založil na presvedčení, že dôkazné bremeno leží na žalovanom, pretože z jeho strany došlo k uznaniu dlhu, a preto platí právna domnienka, že žalovaným uznaný dlh v čase uznania trval. Je preto na žalovanom, aby preukázal opak. Odvolací súd sa s týmto názorom žalobcu nestotožnil, z nasledovných dôvodov:

7. V prejednávanej veci je nesporné, že právny vzťah vzniknutý medzi stranami sporu je vzťahom spotrebiteľským, nakoľko žalobca vystupuje v uvedenom právnom vzťahu ako dodávateľ, keďže pri uzatváraní a plnení zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaný ako spotrebiteľ, t.j. ako fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

8. V zmysle ust. § 52 ods. 2 veta tretia Občianskeho zákonníka na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva, a preto aj na uznanie dlhu, na ktoré sa odvoláva žalobca vo svojom odvolaní treba aplikovať príslušné ustanovenie Občianskeho zákonníka, a to ust. § 558.

9. Podľa citovaného zákonného ustanovenia ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premičanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premičaní.

10. Uznanie dlhu je samostatným zabezpečovacím prostriedkom. Svoju zabezpečovaciu funkciu plní tým, že zakladá právnu domnienku existencie dlhu v dobe uznania. Uznanie dlhu je jednostranný právny úkon dlžníka voči veriteľovi, ktorý musí obsahovať jednak všeobecné náležitosti predpísané pre právne úkony (§ 34 a nasledujúce Občianskeho zákonníka), jednak osobitné náležitosti stanovené pre tento právny úkon v § 558 Občianskeho zákonníka. Domnienka existencie dlhu, ktorá je založená uznaním, je vyvrátiteľná. To znamená, že dlžník, ktorý svoj dlh uzná, môže namietat, že dlh nevznikol alebo že v čase uznania netrval, resp. namietat, že dlh je neplatný alebo stratil platnosť. Táto námietka môže byť úspešná len za predpokladu, že sa oproti prezumpcii uvedenej v § 558 Občianskeho zákonníka preukáže opak. Len všeobecné popretie záväzku nie je dôvodom na preskúmanie uznania nároku súdom. Pre platnosť uznania dlhu sa vyžaduje písomná forma, vyjadrenie prísľubu zaplatiť dlh a uvedenie dôvodu a výšky dlhu.

11. Keďže uznanie dlhu je právnym úkonom, pre ktorý je pod sankciou neplatnosti ustanovená písomná forma, musí byť určitost' prejavu vôle uznať dlh čo do dôvodu a výšky daná obsahom listiny, na ktorej je zaznamenaný. Nestačí, aby dlžníkovi a veriteľovi bol jasný dôvod uznania dlhu ako aj jeho výška, pokiaľ to nie je poznateľné z textu listiny o uznaní dlhu. Určitost' písomného prejavu vôle je objektívnou kategóriou a tento prejav by nemal vzbudzovať dôvodné pochybnosti o jeho obsahu ani u tretích osôb (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 79/2005).

12. V danej veci z Protokolu o zistení neoprávneného odberu elektrickej energie č. NO*307901 zo dňa 18.02.2015 vyplýva, že v ňom bol uvedený stručný a výstižný popis spôsobu vykonania neoprávneného odberu tak, že „na kryte číselníka elektromeru sú neoriginálne ciachové plomby 04/M50 3ks“. Ďalej je v protokole drobným písmom uvedené, že „neoprávnený odberateľ (ako osoba, ktorá elektrickú energiu skutočne odobrala) svojim podpisom, vedomý si následkov s tým spojených, potvrdzuje pravdivosť a správnosť údajov a opisu skutkového stavu tak, ako sú tieto uvedené v tomto protokole na prvej strane

a zároveň skutočnosť, že elektrickú energiu za uvedených podmienok odoberal a bol oboznámený s tým, že spôsob určenia výšky náhrady škody spôsobenej zisteným neoprávneným odberom elektriny je určený všeobecne záväzným predpisom. Vzhľadom k vyššie uvedenému sa neoprávnený odberateľ zaväzuje zaplatiť sumu, ktorá sa určí ako výška škody spôsobenej neoprávneným odberom elektriny podľa príslušných ustanovení všeobecne záväzného predpisu, upravujúceho spôsob výpočtu škody spôsobenej neoprávneným odberom elektriny s tým, že neoprávnený odberateľ splní svoj záväzok podľa tejto dohody na základe faktúry vystavenej žalobcom“. Žalovaný zároveň vyhlásil, že „uznáva, že zaplatí svoj dlh vyplývajúci zo skutočností uvedených v tomto protokole a to vo výške určenej podľa predchádzajúce odseku, v lehote splatnosti tak, ako bude vyplývať z príslušnej faktúry“.

13. Z uvedeného obsahu Protokolu o zistení neoprávneného odberu elektrickej energie je tak zrejmé, že sa nejedná o platné uznanie dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka, nakoľko uznanie záväzku neobsahuje obligatórnu náležitosť stanovenú pre tento právny úkon v § 558 Občianskeho zákonníka, a to výšku dlhu. Názor žalobcu, uvádzaný v konaní, že z tohto dôvodu dôkazné bremeno v danej veci spočívalo na žalovanom a tento bol povinný v konaní preukázať, že dlh neexistoval, preto nebol akceptovateľný.

14. Pokiaľ sa jedná o samotné určenie výšky škody, odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že v danej veci je potrebné aplikovať ust. § 46 ods. 3 prvej vety zákona č. 251/2012 Z. z., pretože zo skutkových okolností vyplynulo, že sa jednalo o prvý neoprávnený odber elektriny odberateľa elektriny v domácnosti meraný meradlom umiestneným na verejne prístupnom mieste, na ktorom bolo porušené zabezpečenie proti neoprávnenej manipulácii podľa ods. 1 písm. c) zákona č. 251/2012 Z. z., keďže v konaní nebol preukázaný neoprávnený zásah žalovaného do určeného meradla (táto skutočnosť nevyplýva ani z Protokolu o zistení neoprávneného odberu elektrickej energie). Súd prvej inštancie preto postupoval správne, keď výšku škody spôsobenej neoprávneným odberom elektriny určil ako cenu neoprávneného množstva elektriny určeného pomocou odberového diagramu. Správnosť výpočtu takto ustálenej výšky škody žalobca vo svojom odvolaní nespochyboval.

15. Pokiaľ ide o zamietnutie žaloby v časti sumy uplatnenej ako náklady spojené so zisťovaním neoprávneného odberu, žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie nepredložil žiadne podklady k tomu, ako k uplatnenej sume v časti nákladov dospel. Súd prvej inštancie preto správne žalobu v tejto časti zamietol, pretože na preukázanie nákladov spojených so zisťovaním neoprávneného odberu nepostačuje predloženie cenníka uvedených nákladov s uvedením nákladov stanovených paušálnou sumou, ale je potrebné ich konkretizovať, príp. u niektorých položiek aj preukázať. Z podaného odvolania je zrejmé, že žalovaný uvedené náklady vie konkretizovať, avšak urobil tak až v odvolacom konaní, nie pred súdom prvej inštancie, preto odvolací súd konštatuje, že sa jedná o prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, teda o novoty v odvolacom konaní v zmysle § 366 CSP, ktoré už žalobca nemohol uplatniť, pretože sa nejedná o žiadnu z výnimiek uvedených v ust. § 366 CSP.

16. Z uvedených dôvodov, vzhľadom na nedôvodnosť odvolacích námietok žalobcu, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

17. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému, ktorý bol v odvolacom konaní plne úspešný, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V zmysle ust. § 262 ods. 2 CSP o výške trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

18. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e p r í p u s t n é .**

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde,

ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).